

PHILIPPA
GREGORY

Regulile
Prințesei

Cu ilustrații de Chris Chatterton

Traducere din limba engleză
de Adrian Lăcătuș

POLIROM
2022

Cuprins

Prințesa Florizella	7
Florizella și lupii	67
Florizella și uriașul	137

CAPITOLUL ȘASE

*Bennett are un plan
care se dovedește
genial*

*C*ând ajunse, prințul Bennett avea *Un Plan*.

Era chiar unul foarte bun, cu înșelătorii și vopsea de păr.

O duse pe Florizella la prăvălia doamnei Fitzherbert, care vindea vrăji folositoare de magie albă și ceaiuri de specialitate. Bennett se uită cu atenție pe rafturi și îi arată Florizellei o cutie.

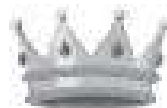
Pe ea scria:

*Galbenă ca Buclele-Aurii! Vopseaua
de păr pentru toate fetele cuminiți
care vor să fie blonde!*

— Ce să facem cu asta? întrebă Florizella.

— Îl transformăm, spuse Bennett misterios.

Imediat cum se întoarseră la palat, îl prinseră pe Samson – care credea că e un joc nou și palpitant – și îl spălară temeinic. Apoi îi întinseră vopseaua pe toată blana și îl lăsară așa o jumătate de oră. Când îl clătiră, blana era aurie asemenea coroanelor regale. Pe coadă îi lăsară vopseaua un pic prea mult – era ușor verzuie –, dar se gândiră că n-o să

observe nimeni. Îl spălară pe dinți. Îl periară bine. Îi puseră chiar și o fundă roz la gât cu o etichetă pe care scria:

*Mă cheamă Samson.
Aparțin prințesei Florizella.
Vă rog să mă iubiți.*

— Aoleu! spuse Florizella.

Chiar și Bennett se gândi că poate merse-
seră prea departe cu asta. Dar erau de acord
că nimic ce ar putea ajuta la transformarea
lui Samson din lup în câine de companie nu
trebuia omis.

Când arăta cât se putea de dulce și de
îmblânzit, îl duseră la rege și îi spuseră că
găsiseră cățelușul ăsta auriu. Nu putea oare
Florizella să-l păstreze?

Regele se învoi.

Și zise că lui i se pare un câine de rasă.

Și că ar putea să devină un câine de pază foarte util pentru palat.

Florizella își înghiți toate minciunile, zâmbi și spuse „Mulțumesc!”, sperând că totul o să fie bine.

Spre surpriza Florizellei, Samson intră foarte ușor în rolul de câine de pază al palatului și nimeni nu se gândi vreodată că avea vreo legătură cu lupii.

Ba chiar învăță să latre în timpul zilei, și, *chiar* dacă mai urla când era lună plină, regele dormea adânc noaptea și nu-l auzea.

Ziua, Samson îl urma pe rege peste tot – se lungea sub masă, își rezema bărbia de picioarele regelui, stătea lângă el la biroul regal. Ignora crapul din heleșteu cu un aer superior de dispreț. Își făcea de lucru cu regele printre trandafiri și îi arăta că mănâncă musculițele verzi de pe boboci când acesta se uita la el. Regelui îi plăcea tare mult când făcea asta.

Până la urmă, toată lumea îl acceptă pe cățelușul mare și auriu ca pe câinele palatului. Nimeni nu își dădu vreodată seama că sub părul vopsit blond era un lup sălbatic.

În fiecare zi în care Florizella ieșea să călărească, Samson mergea și el, alergând pe lângă Bombonică. În anumite zile, Florizella călărea pe lângă râu, în altele se ducea pe malul mării. Într-o zi întârzie acasă și o luă pe o scurtătură printr-o parte deosebit de sălbatică a unei păduri. Nu observă umbra întunecată de pe creanga joasă a unui copac. Nici Samson n-o văzu.

Bombonică o zări însă... dar prea târziu!

Era un jaguar negru, ghemuit și tăcut, și, când Florizella ajunse cu calul sub copac, jaguarul se repezi la fundul rotund al lui Bombonică. Acesta necheză îngrozit și se ridică pe picioarele din spate, alungând de pe el jaguarul și trântind-o pe Florizella la pământ. În clipa următoare, calul o luă

la fugă. Jaguarul făcu trei pași repezi spre el, apoi se întoarse și începu să vină spre Florizella!

Ochii verzi ai jaguarului luceau ca jadul. Florizella se întoarse și alergă cât de repede putu la cel mai apropiat copac, sărind să se prindă de creanga cea mai de jos. Apoi se avântă în sus, cățărându-se ca o maimuță pentru a scăpa de jaguar.

Era un plan bun, dar cu o singură mare problemă: jaguarii pot și ei să se cațăre în copaci. Și se pot cățara chiar mai bine decât prințesele. Cu un salt lejer, jaguarul o luă după ea, ghearele lui ascuțite ca lama de cuțit intrând în coaja trunchiului de copac. Dar tocmai când începu să urce se auzi tare un *Hau-bau-bauuu!* de furie și Samson, alergând către jaguar, sări și-l mușcă, încleștându-și dinții în coada lui neagră și groasă.

Asta îi dădu Florizellei șansa de care avea nevoie. Urcă mult, tot mai mult, până ajunse